

Een bruisende reünie van oud-collega's
en oud-studiegenoten; bij elkaar opgeteld
moet het aantal ter wereld gebrachte baby's
hier in de duizenden lopen. Een weerzien vol liefde;
nog nooit zoveel omhelzingen gezien
in één ruimte in zo'n korte tijd,
gespannen toewerkend naar het moment suprême
leken die omhelzingen elkaar steeds sneller op te volgen,
het audiosysteem krijste en gilte als in barensood,
we gaan getuige zijn van de geboorte van een pensionado.

Nu moet je weten: de draagtijd is bij deze soort extreem lang.
Een voldragen pensionado verblijft veertig à vijftig jaar
in de baarmoeder voor de bevalling begint.

De Universiteit heeft de baringshouding van voorkeur
aangenomen en is klaar om Marianne te laten gaan.
Er is een bevalplan met sprekers en slideshows
om de bescheiden feminist uit te drijven.
Hier zit ze, in hoofdligging.
Tot nu toe geen complicaties.

Het is een stuk voor drie personen, waar ze
avond aan avond mee optrad, net als moeder
en grootmoeder, ook in het vak. Een intens stuk
met snijdende spanning en tijdsdruk,
een Wachten op Godot, het ultieme cadeau,
die dialoog van het samen beslissen heeft ze
zo vaak gespeeld dat de kennis én de nieuwsgierigheid
ondertussen een uitweg zochten in doorwrochte studies.

Als een vogelaar verstopt achter struiken
met opname apparatuur het pure moment
vastleggen, op kantoor alles uitschrijven,
naast elkaar leggen, abstraheren en interpreteren
van achteren naar voren, kortom
een wetenschapper was geboren.

Zette de stem van de vrouw op de kaart;
is het een alt, een sopraan, welnee,
het gaat dwars door het hele koor,

een universele klank, prima te verstaan.

Zeg dank.

Dank voor je kracht, dank voor je moed.

Hoeder van onze soort, het klusje klaren,
hoofd boven water in het woelige baren.